MAGDA URSACHE

Nu-i ușor să taci...

„Nu-i ușor să taci, Magda, e mai ușor să nu taci”, obișnuia să repete Petru Ursache.Îl ascult:
Cu cât se apropie 1 Decembrie, ca-n fiecare an, slăbiciunile românilor nu se iartă.Nici calitățile lor, etichetate tot slăbiciuni.Sub povara unui disconfort de etnie, ca să nu-i spun ură, se comit critici răuvoitoare.Și-mi amintesc de un ziar central care, în octombrie 1992, titra cu satisfacție, dar și în batjocură: „Ne mor unioniștii!”. Era vorba de Ion și Doina Aldea Teodorovici.
Sabin Gherman nu ezită să ne spună încă o dată că s-a săturat până-n gât de România, vrând Transilvania (numai a) lui, desprinsă de țară. Tokes n-a ezitat să ne salute de pe „teritoriul autonom” (22.07.2023).În ciuda faptului că Iohannis îi dăduse Ordinul Național „Steaua României” în grad de Cavaler, era încântat ca Viktor Orban (discurs la Universitatea de Vară Tusvanyos, Tușnad pe românește) să ofere „protectorat” Transilvaniei, la fel ca Austria în Tirolul de Sud. Să emigreze românii de sărăcie, „viitorul nostru” fiind „ în Transilvania”, s-a rostit europarlamentarul. Ei rămân locului. Ordinul i-a fost retras definitiv de instanța supremă. Se poate când nu se mai poate!
Andrei Pleșu și Daniel David, psihologul neamului, fac împreună (joi, 9 noiembrie, la Institutul Francez,dialog re-transmis pe TV Cultural) o analiză identitară: „30 de ani de Românie”. Las la o parte accentele francezului care-l prezintă în deschidere pe Dragoș (cu accent pe o) Atanasiu, ca antreprenor expert. La urma urmei, nici știristele noastre nu accentuează corect. Auzi la tot clickul *compromisuri*, cu u accentuat, *victime*, cu accent pe al doilea i,sinecurile sunt *sinecuri*, cu accent pe e, ba chiar Capitoliu e pronunțat ca Gheorghiu.... Cât despre datină –n-o să credeți- se pronunță, *datină* ,cu accent pe i.
Dragoș promite zâmbitor că se va vorbi despre o Românie văzută „din spate și din față”, dat fiind că „România vrea să învețe din spate”.
Analiza începe cu observația lui Carol I, cum că românii nu vor să fie conduși, deși singuri nu se pot conduce. Așadar marii bărbați politici, marii fii ai României au fost dați uitării. Salvarea vine de la Europa mamă și tată. Tre să ne intre-n cap că „Ioropa” e cu ochii larg „dăschiși pă noi”(cum pronunță, în dâmbovițeană, filosoful). Dă năvală doamna Ursula von Pfizer cu milioane de vaccinuri, ca să ne știe sănătoși, iar austriecii ne ajută la defrișări de păduri. Multe, de parcă ar mânca lemn imperialii vecini. Tot ce vine de-acoloșa, de la UE, e bun? Și „delirul” corectitudinii politice, și cancel culture, și starea de woke, în stare să demoleze și ce-a mai rămas nedemolat în „culturicea” (s-a mai găsit un diminutiv pentru cultură: „culturice”) noastră?
Așadar, românii nu-s guvernabili. Ne trebuia un Carol I, dom'le, să ne guverneze. Încerc să-l văd pe David fără ghiul pe deget și pe Pleșu fără fundă neagră la gât, ca să-mi fie mai ușor să urmăresc o conversație pe Titanicul scufundabil numit România.
Cu un zâmbet complice, Andrei Pleșu își asumă rolul de a fi „antipatriotic”, așa cum o făcuse și Al.Paleologu, cu regretabila afirmație: „Patriotismul e o strângere de buci.” Pleșu ne-a obișnuit, de altfel, cu acest rol. Rcentuț, pornește de la imnul național care n-

ar fi „mobilizator”.Te ia „cu mahmureală”, constată filosoful. Altfel ar fi stat lucrurile cu *Odă Bucuriei*, imnul UE. Ne-ar fi trezit, adicătelea, din beție? Da, dar am da iarăși în mahmureală și tot așa. După '89, am fi putut reveni la *Trei culori cunosc pe lume*, varianta necorectată de socialiști (modificată în 1977, vă rog!), pe muzică și text de Ciprian Porumbescu. Trebuia să dăm gaură-n steag, excedați de tricolor?
Andrei Pleșu s-a lansat în considerația că Hohenzollern a observat bine ruptura dintre masse și elită, concentrarea puterii politice. Cât despre „inflația de partide”, aș zice că nu-i tocmai așa. Carol I n-a mai vorbit cu Take Ionescu pentru că a vrut al treilea partid, lângă conservatori și liberali.Sigur că parlamentarii i-au răspuns, cum să nu?,arătându-l pe suveran risipitor de avere publică și nu-i departe de adevărul gol-goluț.
Cu lipsa de caracter a elitei nu pot să nu fiu de acord, iar lipsa asta e și mai evidentă la politicienii zilelor noastre. Goma i-ar spune „nesimțitorism etic”, însă Daniel David laudă „proiectul de țară” al președintelui. „Jules Werner”, cum îl dezmiardă presa încă liberă, „a făcut ocolul pământului în două mandate”, de mână cu „răvășitoarea”, spre a-i zice ca Ion Cristoiu. Cu costuri secretizate. Mai modești, Ciucă și Ciolacu ies la piață. Bogdan Rareș trage pătrunjel pe nas. Ce frumos miroase înainte de alegeri, nu ca „șparanghelul”! Rareș e perfect în rol de Cațavencu! Lui Batistuță îi mai iese ceva: să fie ridicol.Iar ceasul îi cam arată că trebuie să iasă din politică.
Psihologul expert în mentalitate vrea să ne convingă că n-aveam învățământ în vremi ceaușii. Avem acum, sub Deca? Oare prof. de fizică Iohannis știe că, în Sibiu, ministresa, totodată, consiliera sa a acordat bursă școlară de merit unui elev de nota 1,59? Sau a crezut că-i notă de trecere spre ignoranță, atât de necesară la vot?
Daniel David se uită direct la problema „femeia și știința”.Vrea candidat la președinție femeie. Turcan, Deca, Gorghiu cu ciocănelul sau care? Clotilde? Umblă vorba că Pădureața are spatele cel mai greu. Ce să mai zici decât ca Șerban Foarță, în *Hexachordos*:„Grăbește, Doamne, să-mi dai sprijin!”
Altă acuză a „defectologului”? Își dă cu părerea că am fi ostili străinilor care au creat instituții. Greșit! De la Carol Davila pân' la Raed Arafat, toți minoritarii care au contribuit la destinul comunitar au fost încurajați s-o facă. Înainte de pandemie, doctorul palestinian avea cea mai înaltă cotă de încredere, în toate sondajele. În pandemie, s-a lăsat prea mult auzit, pe cale de consecință, neascultat.Numai teleastul Ciutacu rămâne neconvins, ținându-l continuu sub atac și titrând *ad nauseam* : Arafat-panicat, Arafat- spulberat, Arafat -anchetat, Arafat -condamnat..., însă doctorul rămâne fidel unui proiect greu, opțiune neclintită.
Românii i-au iubit și respectat pe arhitecții francezi care au făcut din București Micul Paris. Anghel Saligny, cu tată alsacian, a testat cu prețul vieții celebrul pod de la Cernavodă. Generalul Kiseleff nu are nume de bulevard? Ba da. Îi datorăm Cișmigiul. Și aș mai da un exemplu. Înainte de Adunarea de la Alba Iulia,Ungaria trimisese la Paris hărți cu pete albe, unde locuiau numai români: în Maramureș, Oaș, Hațeg, Lăpuș, Apuseni, Năsăud...Ne-a salvat geograful francez Robert Ficheux, cu hărțile lui reale, adevărata geografie.A scris 27 de cărți despre români, între 1927 și 1996.A devenit membru de onoare al Academiei, în 9 martie, 1991.În aula Academiei, a urat „scumpei noastre Românii” „viitor pașnic” și s-a declarat „moț francez”, de dragul moților (mulțumesc, Mihai Miron, pentru documentare!).
Cu lecția bine învățată, Andrei Pleșu ne spune că I.L.Caragiale era grec, Noica avea un bunic grec; grec din Pind era și Iorga, autor al sintagmei „omul de nicăieri”, fără rădăcini.

Alecsandri –hi!ho!- a fost evreu.Și mă repet, mă autoplagiez replicându-i că n-a fost grec mai român decât Caragiale, nici evreu mai român decât Steinhardt.După cum, cei mai aprigi anti-români pot fi nativii români.
Andrei Pleșu culege înțelepciune din *Românii verzi* ai lui Caragiale, ca să constate că nenea Iancu nu i-a iubit pe români. Cel mai inteligent dintre români aduce cu Kogălniceanu, dar pe invers. Pe invers pare că i-ar fi înțeles și pe Eminescu, și pe Goga, și pe Cioran, în ce privește ura (la Cioran, *iubiura* de România izbucnește din disperările lui privind neajunsurile țării).Caragiale ar fi zis că e musai să urăști alte neamuri, ca să probezi că-ți iubești țara.Totu-i cum și ce decupezi din Caragiale. Ca și din Eminescu. Nu le spunea *romunculi* tuturor, ci numai mișeilor, trădătorilor de neam, turciților, austro-maghiarizaților, muscalizaților. Idriotul, cu strămoși în insula Idria, i-a repudiat nu pe români, ci pe numiții moftangii români cu 3 r, care dau afară muștele din Cișmigiu.
Despre români scrie : „Românii sunt buni și sobri, răbdători și cuminți (pricep ușor); sunt spirituali și vorbesc o limbă foarte colorată și elegantă". A râs nu de patrioți, ci de „patrihoți", nu de popor, ci de „bobor".Și ce pamflet tragic a scris: *1907. Din primăvară până-n toamnă*, avertisment la adresa politicienilor infirmi moral:„țăranul e singura temelie, singura realitate, singura rațiune de a fi a statului român."
În ce privește critica dură a lui Goga la adresa „secăturilor", i- aș fi pus alături poemul *Românitatea strigă din tranșee*. Și cred că e vreme pentru poezie patriotică. Adevărata poezie patriotică.
Daniel David are ce are cu ospitalitatea care n-ar exista, deși „ospitalizații" ne-au salvat. După psiholog, mobilizarea e de haz, adaptabilitatea de haz și mai mare. Nu lipsește nici bancul cu cămila, de fapt girafă.Singurul acceptat e Mihail (Mihai îl cheamă) Ralea, căruia Pandrea i-a spus Imoralea, diagnosticându-i declinul de caracter. Adaptat la regimul lui Dej, i-a fost rentabil foarte amestecul de trei pătrimi supunere la o pătrime lașitate.
Eviți complicațiile, urci rapid scara socială. Caragiale n-a oscilat: să pleci capul „în fața lucrurilor nedrepte sau revoltătoare" este „tot ce poate fi mai mișel".
„Cumintele nu moare de sabie", zice etnosoful. Pleacă la timp capul și nu moare.Or, de 30 de ani încoace, elita, mai ales elita ELB (Elita Loială lui Băsescu, așa o numește regretatul Radu Călin Cristea) a tot dovedit ce utilă e plecarea capului la președinți. Independența de opinie s-a plătit și se plătește la greu. Și ce actual este editorialul lui Mircea Eliade, *De ce sunt intelectualii laşi?*, an 1934. De ce?Din comoditatea intelectuală de a te izola în turnul de fildeș? Nu. Eliade găsește altă cauză: frica. Frica să nu pierzi bani, putere administrativă, libertate.Mori din exces de independență? Ei și! Poporul pe care-l reprezinți nu moare. E cazul lui Mircea Vulcănescu, martirul, pe care nu conține să-l denigreze neomarxistul Al.Florian, pe bani publici.
În concluzie, Daniel David concluzionează : „N-avem concluzii." Ce-o fi în 2050, om muri și om vedea. Mai ales că „avem defecte utile Europii".
Ce ar trebui să ne dorim? Dezideratul meu și-mi asum răspunderea pentru el:Țară suverană/Pâine/Cultură. E mult?

Furia și lacrima

Buletinele de ştiri aduc News-uri din ce în ce mai spăimoase. „Winter is coming” , se rosteşte Victor Orban. Şi-i cu căciulă-n cap –semn rău- ca Nicolae Ceauşescu la ultimul miting. Noi am avut nevoie să se verse mult sânge ca să scăpăm de dictatură:o mie de morţi, mii de răniţi şi de mutilaţi.
A trecut şi Haloween-ul. După mine, o festivitate urâtă a fricii. Anul trecut, s-a anunţat (ştire falsă) venirea lui Musk şi a Angelinei Joly la petrecerea de la Bran, cu Dracula, cu torţe întoarse, semnificând Moartea, cu mulţi diavoli. Şi-l citez din memorie pe divinul Will:„Diavolii toţi au ieşit din iad, sunt pe pământ.”
Ura e injectată de prea multe ori pe zi prin fake-news. În ce mă priveşte, mă feresc să zappez anume canale, unde discursul urii e din ce în ce mai agresiv:contra naţiunii, contra etniei, contra familiei...Şi mă întreb de ce Blinken, abia descins din avionul SUA, a ţinut să precizeze „Sunt evreu”, dacă nu-i importantă etnia. Este, de vreme ce nu vrea încetarea focului. Iar palestinienii sunt pedepsiţi colectiv pentru sângerosul 7 octombrie.Cum? Prin dislocări forţate pentru „curăţare” etnică a oraşelor şi satelor.
Sunt multe emisiuni care întărâtă, ca pe câini de luptă, publicul. Răspunsul străzii? La demonstraţii (spontane, dar plătite; plătite, dar spontane), au apărut „plăcuţele suedeze”, pancarte cu insulte, apoi păpuşi figurând politicieni în laţ, spânzuraţi. Mai nou, se aplaudă când se anunţă numărul de morţi în război, arătând că Jacques Prévert a avut dreptate exclamând „Ce prostie e războiul!”, dacă s-a ajuns să se aplaude Moartea.
În războiul urii, orice acuză nedreaptă e posibilă, orice narrativă. Istoricii ficţionalizează, pretinzând că-s adevărate ficţiunile lor. Ura n-are nevoie de argumente. Ura urăşte şi atâta tot. *Gândesc*, *deci exist*! a devenit Urăsc, deci exist!, cu varianta Produc frică, deci exist! Ura s-a obţinut cu mari costuri morale, dar s-a obţinut.
Se vede treaba că lozinca de lagăr comunist, „Luptăm pentru pace!”, s-a reactivat. Menţinem pacea omorând sau ieşind din jocul crud al profitorilor de războaie? Generalii şi coloneii în retragere –alt semn rău- atacă mereu de pe micul ecran, ca şi când ar fi venit o lungă vreme a armelor. Nicio emisiune fără umeri cu stele!S-a ajuns, de la lupta de clasă socială, la lupta între neamuri slave înrudite.Iar lupta asta poate duce direct la război mondial.Mai spre Orientul Îndepărtat, spre a-i spune ca Noica, noua acuză e terorist. Echidistanţă între tabere? N-ai să găseşti.
CTP fluieră în biserică şi-i fluieră pe „pupătorii de moaşte” ca...terorişti. Iar palestinienii par a fi terorişti la hurtă. E criză umanitară, coniţă Iosub (cu accent pe u) şi coane Radu Tudor, ba chiar catastrofă umanitară. De etnocid n-o fi auzit zâmbitorul gen.Bădălan, care pare că vrea război? Don' general, tancurile nu-s bancuri.Iar noi n-avem bani, dar cumpărăm 54 de tancuri Abraham , de 2,5 miliarde de dolari, care nici n-ar fi bune -zice presa- pentru drumurile noastre toate.
În război ca la război: 35oo de copii din Fâşia Gaza, morţi în 3 săptămâni. Erorile duc la orori , ca-n urâta dată 7 octombrie. Hamas primeşte un feed-back şi mai sângeros.O dată pentru niciodată, trebuie eliminat.Când? Până când mor toţi palestinienii? În 29 octombrie, un comunicator de război anunţă că se toarnă gaz peste Gaza: „Folosim un foc care nu a mai fost văzut până acum.” Cum se cheamă asta? Ardere de tot? Civili morţi cu miile?A, sunt morţi neintenţionate. Armata israelită doar se apără, nu ucide intenţionat civili, numai teroriştii ucid intenţionat.
În 6 noiembrie, un membru al guvernului, ministrul Patrimoniului, Amichai Eliyahu, zice că Israel trebuie să ia în calcul bombardarea atomică a Gazei pentru că acolo „nu există civili neimplicaţi”. Şi că oricine flutură un steag palestinian n-ar trebui să trăiască pe faţa

pământului. A fost cel mai ridicat ton al urii etnice. Demis pentru afirmații iresponsabile? Și nu sunt singurele. Pe un canal, un ins prezentat drept prof. univ, ne spune că lupta pentru eliberarea Palestinei e „de stânga"; și-i tremură fălcile, grotesc umflate, de teamă că s-ar putea ca românii scoși din iadul Gazei să aibă de-a face cu Hamas și să ne terorizeze.Cât despre teleasta Porumbel, ea știe care-i „Axa Terorii"și ne-o arată pe hartă. Cunosc bine disperarea din Fâșia Gaza. Am lucrat 7-8 ani cu studenți palestinieni, la Univ. „Cuza". Aveau parte de o colivie, Gaza fiind declarată „spațiu închis". Aș zice, pe contrasens cu Radu Tudor, că Palestina trebuie să fie țară liberă (evreii au trăit secole fără un stat al lor, știu cum este). Numai acest fapt ar stinge conflictul, iar Israelul n-ar mai avea nevoie de „spații de urgență", unde să fie „acoperiți" contra vreunei pietre. Un militar cu dublă cetățenie, din armata Israel ne povestea, la Antena 3, cum e cu „războiul pietrelor". „Dați cu câteva pietre în noi", spunea primarilor din Gaza, periodic, colonelul parașutist, în timpul raidurilor. „Noi acceptăm asta, dar să nu fie multe pietre, că iese rău." După ani de zile, chiar a ieșit rău. Rău o să iasă și dacă Netanyahu va guverna Gaza, pe o „perioadă nedeterminată". Pacea sub ocupație nu-i pace. România, ca fost lagăr sovietic, o știe prea bine.
Vine1Decembrie.Cei cărora le stă-n gât tricolorul (lui Sabin Gherman îi stă România toată în gât –chinuit om acest teleast transilvan!) ar trebui să fie atenți.Vom păți ca palestinienii, împinși peste granițe. Procesul se întâmplă din cauza războiului. La noi, din cauza sărăciei:un sat întreg e furat de pământul lui, prin retrocedare cu acte false. Ziarul „Evenimentul zilei" anunță că rata de mortalitate în România e mai mare decât în Ucraina sau în Gaza, iar dr. Rafila e cumpărător de 27 de milioane de vaccinuri, în 2 octombrie, de Sf. Dumitru. Pensionarii sunt deja exterminați în mare parte.Ce se-ntâmplă, doctore? Pentru cine mai trageți clopotele? Nu se mai decontează ajutoare pentru operații. Spitalele nu mai au bani. Ce ne mai trebuie? Grideanu le-ar vrea închise și pe cele ale CFR-ului, cândva a doua armată a țării. N-a construit cel mai scump pod din lume, de juma de miliard de euro? Mai scump nimica n-a fost.
Cât despre războaie, avem destule. Acum asistăm la lupta ciucilor CIU-CIO, a sindicatelor cu ministerul Muncii, iar peneliștii sunt gata să omoare PNL-ul. În desfășurare e războiul porcului, pentru „valorificare de porc"(PSD), concomitent cu războiul pensiilor speciale...Oare nu cumva Alfred Simonis (PSD) a formulat voit neconstituțional proiectul de eliminarea pensiilor speciale? Când noi avem deficit de buget, îi dăm Ucrainei 50 de milioane de euro. Bugetarii de stat primesc „spor de praf". De pe tobă sau ce fel de spor? Cât despre președinte, ia un milion de euro de la guvern, ca să facă safari în Kenia, Tanzania, Senegal, Capul Verde, zburând nu altfel decât în avion cu piscină. Cu năframa albă a doamnei în băț. Las' să se ducă, bufnește Bogdan Chireac.Să nu mai facă rău aici! Numai Polul Nord i-a rămas pentru deplasări externe. În Emirate a fost. Și-n Egipt, înaintea lui Ciolacu.
În tramvaiul de Baza 3, unde îmi fac sondajele de opinie, aud: „Tu-vă Șăngănul mamelor voastre!"
Un alt război la care asistăm e al realizatorilor de emisiuni cu invitații.Oare moderatorii și moderatoarele n-ar trebui să fie imparțiali ? Să nu-și treacă invitații prin vama cenzurii? Eu i-aș amenda pentru port ilegal de microfon când li se pare că-i un drept al lor să le pună pumnu-n gură. Bine face Ion Cristoiu când îi spune Nicoletei Cone, de la postul Realitatea, „N-ați înțeles". Doamna nu înțelege sau nu vrea s-o facă? „Vom mai vorbi despre acest lucru", i-o taie modelatoarea, neplăcându-i opinia interlocutorului. „Uitați-vă

la SUA.” Păi de ce? Ei n-au problema gazelor sau a apei calde. Le avem noi, aici, între războaie, zice publicistul. Noi stăm cu inflația la masă, nu ei. Isărescu recomandă ceai de tei. Pentru el e bine. Șase mii de clujeni se bat pentru o șaorma gratis, pe 10 noiembrie, de Black Friday. Aici am ajuns.
Și câte feluri de cenzură nu exercită doamnele microfonate! O coniță hiperactivă , care face tururi de platou, incapabilă să stea locului, s-a echipat militar. Când obosește să urle la invitați, strigă: „Pauză de publicitate!” Pe loc repaus! Stand down! Și ne țiuie urechile din cauza tonului de sergent major (cât îi ea de minoră). Alta îi acordă un minut unui fost ministru al banilor, dar bate câmpii, în locul expertului, un sfert de oră.
Când nu le duce nici mintea, nici caracterul, moderatoarele se pun pe discriminat, la fel și invitatele preferate. La noi se aplică dubla măsură: înfundă pușcăriile unii, alții sunt scuzați de mass-media. Ana Modoran, vedeta beată și drogată, s-a ales cu suspendare.De ce să fie închisă? „N-a omorât pe nimeni”. A fost cât pe ce, dar n-a omorât. La fel un influencer, cică idol al tinerilor cu minte slabă.
Nu-i pace nici sub măslinii literaturii. Liviu Antonesei a câștigat definitiv procesul cu Liiceanu. „Am învins!”, scrie pe blog, după un proces „kafkian”, care a durat cam un cincinal. Liiceanu se plânge (bărbătește) că a fost, de la *Apel către lichele* (revista„22”, nr.1,1990) încoace, calomniat. Și el, și editura. Cel mai calomniat dintre pământeni, pentru că a primit cadou, pe persoană fizică, fără licitație, editura PCR, a lui Valter Roman, tătânele premierului postdecembrist. Și mai voia de la Liviu Antonesei 100.000 de euro daune. Onoare și respect pentru avocatul Nicolae Volovăț!
Iar pe Ștefan Dumitrescu trebuie să-l contrazic: Nu, dragă scriitorule, noi nu suntem „un popor axiofag, care ne distrugem, ne mâncăm singuri valorile”. Ni le mănâncă „defectologii”, cei puși să ne discrediteze pe banii noștri, în frunte cu Alexandru Florian, care pare a nu urmări decât să condamne antisemitismul românilor și naționalismul firesc.Conviețuirea normală între români și evrei n-o vede. Nici faptul că România n-a produs confiscări de avere la scară statală, ca alte state. Nu le mai enumăr.Sunt multe. Mereu aruncă dumnealui blamul asupra valorilor noastre. Le mânjește antum, dar și postum.
Ce-i trist, ce-i tragic e ceea ce spune Dorin Tudoran: că ne permitem „luxul indiferenței”. Am asistat la un viol voios asupra capodoperelor, ca să demonstrăm, pesemne, că am supraviețuit în plin deșert cultural. O să și ajungem acolo cu ministresa Culturii, Turcan, care zdrăngăne la pian și cu ministresa Deca, a Învățământului, care dă burse de merit corijenților, celor cu note de 1, 2, 3...
Acest război demolator de istorie,de credințe, de cultură, dus cu multă tehnică necurată, trebuie oprit.Ca și celelalte războaie.

10 noiembrie, 2023

N.B. Altfel, „e frig și burează”.

De-românizări

Spune repetat N. Breban, mereu clarissim în principii: Să nu ripostezi este *indemn*. Aşadar, ripostez:

Sintagma lui Nichifor Crainic e acut actuală: „deromânizarea românilor”. Un ins politic cere imperativ: fără invenţii româneşti. Altcineva acuză isteric „moştenirea istorică”, greşind involuntar cuvântul: în loc de tragem *ponoase*, spune tragem *foloase*. Gura păcătosului!Oare când vom ieşi din jocul crud al profitorilor de războaie?

Clasa politică, în întregimea ei, pare a-l fi citit pe Sun Tzu (*Arta războiului*) şi vrea cu dinadins să-i aplice strategia: a de-construi egal a distruge. În ce fel ar face-o? Discreditându-i pe marii bărbaţi politici, pe bărbaţii *prea* români, *prea* românocentrici. Ordin de luptă: desfiinţaţi luminătorii de neam!

Ilegitimul „Tribunal al poporului” din vremi staliniene nu asta a făcut? L-a declarat pe Mircea Vulcănescu, o conştiinţă intens naţională, criminal de război. Aşa a rămas şi acum. Ţuţea a ieşit cu greu de sub aceeaşi sentinţă. Anton Golopenţia a murit în închisoare, nejudecat, necondamnat.

Şi pentru că războiul româno-român e în desfăşurare, altă modalitate strategică, după Sun Tzu, în vederea câştigării bătăliilor, este utilizarea creaturilor ticăloase, abjecte. În alte cuvinte, bazaţi-vă pe cozi de topor, pe trădători, pentru că „nicio ţară nu poate fi cucerită fără o complicitate din interior”.

La guvernare se perindă aceeaşi Mărie cu altă broşă (Turcan, devotata lui Iohannis, fostă devotată Băsescu plus EBA, s-a ajuns devotată Culturii, pentru că zdrăngăne la pian, că alt motiv nu văd). Preşedintele şi guvernul pun în fapt zilnic fabula lui Alecu Donici: *Racul*, *broasca şi o ştiucă.* Şi mă întreb, cu o vorbă a lui Caragiale, ce-o fi căutat neamţul în Japonia pe timp de criză guvernamentală, împreună cu „răvăşitoarea”-i nevastă, senină în bleu ciel? O fi vrut să-i vindece răul de Bucureşti?

Dar le poţi cere celeritate lui Iohannis, eleganţă petrovului de Băsescu, forţă lui Emil, cinste lui Iliescu? Ce n-au distrus comuniştii, au distrus, după explozia *controlată* a mămăligii, capitaliştii de tranziţie, adică tot comuniştii. Brucan, care n-a lucrat pentru nimeni, nici pentru KGB, nici pentru CIA, doar pentru Ana Pauker, l-a împins spre vârful statului pe Petre Roman, care, după propria-i mărturisire, trăia, sărmanul, în anii optzeci, din vânat şi din concedii *abroad*, predilect în Franţa. Don Pedro a făcut un cadou concurenţei: siderurgia românească. Voinţa de a de-construi a atins cota de avarie. Ni s-a spus că cimentul e poluant, oţelul la fel şi au fost reduse drastic.Acum e rândul văcuţelor, păsărilor, porcilor. Ţinta: să devenim stat postindustrial, stat postagricol şi toate încep cu post: postsilvicultură, postcultură, posteducaţie etc. La Iaşi, din zona industrială (dezindustrializată) a rămas doar numele tramvaiului de Baza 3. Acolo am auzit o înjurătură la adresa tuturor „habarniştilor” politici: „Tu-le stelele lor şi luna !”

Un foarte scurt bilanţ? Apa Nova – companie franceză, deşi apa e românească; lumina (curent românesc) venea de la Enel italian; gazul metan românesc îl plăteam la Gaz de France Suez; cablul şi internetul (RCS& RDS) îl deţinea Zoltan Teszary, care a vrut şi canal televizual. Telefonia mobilă nu-i românească, nici marfa din market-uri: după Ilie Şerbănescu, 90% e de import, dacă cifra de prin 2019 o mai fi corectă. CFR-ul, a doua armată a ţării, e praf. Ce mai urmează? Poşta română? Poliţia? Flota românească, a patra flotă comercială a lumii, s-a dus pe apa sâmbetei.

Distrugerea satului şi a statului au continuat-o şi o duc la rău sfârşit postsocialiştii. Dar ce nu vă place? Avem nu unul singur, ci două state româneşti, chiar dacă al doilea a rămas în braţele vechii şi nostalgicei prietene, Rusia. România – cetate fără metereze – e

mult mai convenabilă și pentru Est, și pentru Vest. Facem propagandă pentru pifani, cărora moartea le vine nu pe câmpii patriei, ci-n deșert sau în stepă. De educație în spirit patriotic nu mai e nevoie, pentru că patriotismul e un moft. Eroismul? Zădărnicie, vânare de vânt! Se râde chiar de apărarea țării cu prețul sângelui, ca-n vremi rolleriene, când țăranii murind pe linia Mărăști-Mărășești-Oituz erau considerați, în manualul de istorie obligatorie și obligată lui Stalin, imperialiști.

Spinoasa problemă identitară e ocolită ca fiind incorect politică; ni se repetă că ființa națională a intrat în comă, chiar i se scrie actul de deces.Nu și al ucrainenilor.Și nu mai sunt sugestii dinspre ONG-uri, ci imperative. Așa vi se cere, așa faceți! S-a schimbat doar poarta unde se trag golurile: poarta istoriei, a credinței creștine, a tradiției.

Fără conștiință morală, un popor poate fi învins „fără lupte", spune tot Sun Tzu. I-au deprins lecția cei care afirmă fără ezitare că a fi patriot înseamnă a fi... ceaușist sau național-comunist, după caz. Pe cale de consecință, patrioți ca Mircea Eliade, Pamfil Șeicaru, George Uscătescu, Ernest Bernea, Noica au fost rău etichetați. Cum să scrie George Uscătescu că Mihai Eminescu e „marele contemporan" dacă poetul a fost *prea* naționalist? „Elementul românesc să rămâie cel determinant ca el să dea tiparul acestei forme de stat", a scris publicistul, considerat orice, numai poet național nu, că nu ne mai place formula.

Scrie Petru Ursache, în *Istorie*, *genocid*, *etnocid*, ediția integrală, Eikon, 2019: „Sunt lanțuri mai grele decât cele pe care înaintașii noștri le purtau la mâini și la picioare, prin gherle și prin forturi: uitarea, ignoranța, mancurtizarea." Și încă: „Păcatul pornește de la necunoașterea noastră. Prea ne-am obișnuit să acceptăm tot ce ni se spune, fără control, să-i credem pe cuvânt pe cei care o fac pe atotștiutorii, să preluăm până și vorba rea, nebănuind că este îndreptată chiar împotriva noastră".

Se știe, în școala online, cine n-a acceptat ultimatumul URSS, din 1940? Șase din 26 și anume: Iorga, Victor Iamandi, Silviu Dragomir, Traian Pop, Ștefan Ciobanu, Ernest Urdăreanu. Carol II (v. Jurnalul) a suferit 7 zile! Cum Mihăiță tocmai dădea bacul, tătânele a oferit câte o tabacheră absolvenților. „Restul nopții, cu Duduia, am plâns amarnic" (însemnare din 27 iunie).

La procesul Mareșalului, Iuliu Maniu a declarat că n-a știut ce s-a întâmplat la Palatul Regal, în noaptea lui 23 august 1944. A realizat apoi dezastrul capitulării fără condiții și i-a întins mâna lui Ion Antonescu, aflat în boxa condamnaților. Surpriza lui Maniu? Discursul lui Churchill pro Stalin: Stalin, „acest mare șef al țării sale și cred cu fermitate că pactul nostru de 20 de ani va fi unul dintre factorii cei mai durabili pentru asigurarea păcii, ordinii și progresului în întreaga Europa." Halal pace între popoare, ordine și progres! Cât a fost închis la Sighet (unde a și murit, băgat de gardieni într-un sac și târât pe scări spre groapa comună) s-o fi întrebat dacă Churchill a crezut în ce declarase despre marele ucigaș? Dar, pentru Dumnezeu, de ce Mareșalul e denigrat continuu, iar Miklos Horthy, care a trimis la Auschwitz și Maidanek peste 600.000 de evrei, a fost reînhumat cu onoruri militare, în 3 septembrie 1993? Wass Albert, criminal de război, e omagiat; Gheorghe Alexianu rămâne proscris, în ciuda luptei pentru reabilitare, dusă de fiul său, istoricul Șerban Alexianu, care a auzit, copil fiind, împușcăturile plutonului de execuție. Iată ce scrie Cicerone Ionițoiu în *Rezistența anticomunistă*: „Ceea ce ți se poate întâmpla cel mai rău este să fii pus la zid și împușcat, și dacă aceasta se va întîmpla, îți vei fi făcut, cel puțin, datoria față de țară și nimeni în lume nu poate mai mult."

Avem Posada, avem Rovine (batjocorit de un glumăreț ca Ovine), avem Șelimbăr, avem Podul Înalt, avem Oarba de Mureș. Am lichidat comunismul lui Bela Kun *manu militari*.... Victorii sau ni se pare? întreabă unii. De ce ne-o fi plăcând să ne denigrăm eroii? Avram Iancu e numit „criminal de război", Mihai Viteazul, „paranoic", cu voința lui suspectă de Unire, când Lucian Boia susține, în cărți cu tiraj mare, inexistența conștiinței identitare. Un istoric de școală nouă, pe care nu-l mai numesc, a scris recent, într-un april cam întunecat, că generalul Ion Dragalina a fost „fabricat" ca erou „după un deces stupid". Să-i dărâmăm, deci, statuile, să-i suprimăm numele dat unor străzi. Ce dacă Ferdinand cel Loial i-a oferit pe patul de moarte Ordinul Mihai Viteazul? În 12 octombrie 1916, se afla în inspecție pe zona Văii Jiului, când a fost împușcat în omoplat și-n braț. Amputat prea tîrziu, a murit în noaptea de 24 spre 25 octombrie 1919. Dar ce mai contează pentru noi rezistența în Carpați? Nici că, de pe patul de spital, generalul a continuat să comande lupta contra teutonilor? Că și fiul său, căpitanul Dragalina, a fost rănit în luptele Jiului?

Îi contestăm pe adevărații eroi, dar Silviu Brucan a fost invitat la „ospățul învingătorilor", cum a făcut-o Vartan Arachelian, deși bine știa cum l-a dirijat din studioul 4 al televiziunii pe Brateș, să urle despre otrăvirea apelor, despre cele 60.000 de victime din Timișoara, despre teroriștii sângeroși, lunetiști antrenați să tragă din toate pozițiile, nu și-n iliescani. De la conducerea FSN, Brucan „răspundea" (verbul agitpropilor staliniști) de „agitație și propagandă", dar și de Ministerul de Externe. Parșiv ca totdeauna, a făcut din ziarul „Scânteia", „Scânteia poporului", apoi, nici mai mult nici mai puțin decât „Adevărul" (lui CTP).. La urma urmelor, nu s-a preschimbat Academia „Ștefan Gheorghiu" în Facultatea de Jurnalistică? Nu auzim jurnalier tot soiul de „povești"? Nu avem istorici ficționari, autori de proză? Și pentru că istoria recentă a ajuns deja traistă cu povești, mă și mir cum nu există în capitală Bulevardul Brucan, colț cu Calea Militaru. Doar s-a ras bulevardul Ana Ipătescu, dar s-a păstrat Piața-Parcul-Patinoarul Moghioroș, iar cei bântuiți de demonii Lenin-Stalin au ieșit la suprafață. Nu numai în România. Chiar într-o Zi a Armatei, socialistul Pedro Sanchez, primul premier al Spaniei care a depus Jurământul fără Biblie și fără Crucifix, a dispus ca oasele generalului Francisco Franco să fie scoase din mausoleul unde au fost depuse în 1975 și mutate într-un cimitir oarecare. De ce? S-a re-evaluat trecutul! N-a mai contat că Franco a determinat victoria naționaliștilor în războiul civil din Spania. Sicriul a fost scos din bazilica aflată în Valea celor Căzuți, necropola cuprinzând peste 30.000 de morți din ambele tabere ale războiului civil (1936-1939), când forțele republicane (anticlericali, anarhiști, socialiști, comuniști, autonomiști) au fost învinse.

În cerințe și-n tendințe a intrat o istorie dez-etnicizată. Fără „slăbiciuni etnice" se arată și cel mai anti-etnicist dintre anti-etniciști, Lucian Boia, noul său mit fiind distrugerea postmodernă a miturilor. Cum manufacturează dumnealui istoria României mai rar cineva! Rectific, greșesc: Boia a fost depășit de „negaționiștii" (mulțumesc, Radu Preda!) calvarului piteștean, Mihai Demetriade și Mădălin Hodor, cercetători în plată (n-au fost încă demiși?) la CNSAS. Mistificarea adevărului istoric a atins un punct culminant. Greu de depășit, dacă s-au negat teroarea și oroarea cumplitului experiment al „reeducării" din închisoarea Pitești. Demetriade s-a lăsat intervievat, pentru Radio France International, de controversatul Wiliam Totok, ca să spună că în iadul reeducării „nu au fost numai victime". A fost secondat, în mistificarea adevărului istoric, de un nifilist de calibru foarte mic, Mădălin Hodor (pe Facebook): „niște căcați cu ochi care se torturau

între ei pentru un blid în plus". Ceva mai abject, mai grobian nu mi-a fost dat să citesc. Mai mult nu se poate? Ba da, se poate: „cel mai tare au sărit de cur în sus trepanații noii drepte, vexați nevoie mare că le strică omul (Demetriade e „omul", nota mea, Magda Ursache) feng-shuiul, cum că bunicuții lor mici și verzi au fost victimele sovieticilor". Dar ale cui, dacă nu ale NKVD-ului? Dacă ar fi fost o răfuială între legionari, cum susțin câțiva nesăbuiți, atunci de ce, în 1971, Ceaușescu i-a reabilitat pe organizatorii urgiei: pe Pantelimon Bodnarenko, diminutivizat Pantiușa, pe Nicolschi, comandant suprem Secu până prin 60-62, când acel *laboratoire concentrationnaire* (Virgil Ierunca) funcționa cu motoarele turate la maximum, pe Teohari, ministru de Interne în anii *Patimilor după Piteşti*? Nu pentru că ei, comuniștii, au organizat sumbrul, mizerabilul experiment? Cinicul director al pușcăriei, Dumitrescu, se desfăta urmărind prin vizetă torturile. Dumitru Bacu ne-a spus că „s-a bătut numai de dragul de a se bate"; apoi băteai ca să nu fii tu zdrobit în bătaie, denunțai ca să nu fii tu denunțat. Iar delațiunea a fost preluată „creator" de acolo, din Camera 4 Spital, după ce creierele nu s-au mai spălat cu bâta, ci cu denunțul.

După tehnica Sun Tzu, trebuie provocată discordia între tineri (progresiști) și bătrâni (reacționari). Ce dacă „bunicuții", studenți și liceeni în anii 50-60, au fost torturați terifiant ca să abjure religia și că atunci „cerul s-a umplut de sfinți"? Demetriade dă lovitura la temelia mitului rezistenței anticomuniste și-i apreciat de Hodor. Confuzie și uitare când și cât se poate, pentru a se distruge memoria celor care au fost capabili să reziste, care nu s-au dat bătuți. Cu capul vârât în tinetă, ca să fie „botezați", au văzut crucea de pe cer. Și nu puțini.

Într-un interviu mai vechi, luat de Remus -Valeriu Giorgioni lui Adrian Alui Gheorghe, pentru revista „Hyperion", din 2009, poetul imagina un scenariu politic, glumind că își dorea să fie... „dictator, măcar pentru o vreme". Sub „dictatura" sa, România ar fi fost scoasă din toate crizele, dar trebuia dusă în una singură: *criza de supraidentitate*. Iar pedeapsa cea mai dură ar fi fost retragerea identității. Poetul se iluziona că pedepsiții s-ar fi sinucis de rușine. Și că inșii cu suflete moarte n-ar fi fost îngropați lângă cetățenii onești, ci într-un loc aparte. Atunci, am citit și am râs. Acum, mi se pare *de râs-cu-plâns*, spre a spune ca Ion D. Sîrbu.

Vladimir Tismăneanu, prin *Raport final*, comandat de un președinte în gând, în suflet, în spate și-n față cu Securitatea, a vrut să de-fascizeze România, constant fascistă în viziunea sa. Precizare: din *Arheologia terorii* a lui V. Tismăneanu lipsește tocmai vârful sadismului, Experimentul Pitești, cea mai cumplită *bolgie* carcerală, unde gardienii omorau în bătaie la fel de ușor cum și-ar fi tăiat unghiile, unde jucau pe sternul deținuților până când mureau sub cizme. În *Eu*, *fiul lor*, Dorin Tudoran nu ezită să scrie: „O memorie integrală l-ar face pe Vladimir Tismăneanu să se scuipe singur în oglindă".

Alt Vladimir, disidentul Bucovski, în discursul de la Brașov, din mai, 2006, când a fost numit Membru de onoare al Asociației 15 Noiembrie 1987, și-a dorit nu numai de-fascizarea, ci și de-comunizarea: „Tragedia țărilor noastre constă în faptul că noi n-am reușit să definitivăm ceea ce am început. Da, comunismul ca sistem a căzut, iar noi am crezut tot timpul că va cădea. Dar nu l-am terminat definitiv." QED.